

Annu tuli lahjapakettipaperirulla kainalossaan yläkerrasta. Hän oli matkalla keittiöön paketoimaan lahjoja. Olohuoneen oven ohi kuljetuttuaan hän pysähtyi ja kääntyi hitaasti takaisin. Sivusilmällä hän oli aistunut olohuoneessa jotain outoa, mutta heti hän ei osannut sanoa, mistä oli kyse.

Nyt hän seiso i jo toista minuuttia olohuoneessa ja katseli ympärilleen. Kaikki oli kuten ennenkin. Kirjahyllyt olivat paikoillaan, "Suuri Värinautti" -kirja pilkotti muiden teosten välistä, räsymatot peittivät lattiaa ja sohvatyyny t olivat tavalliseen tapaan röykkiöinä sohvalla ja nojatuoleilla.

Annu otti askeleen lähemmäs unitel ttaa ja samassa hän huomasi sen. Unnan oli täytynyt ripustaa se hänen ollessaan yläkerrassa. Ja siellä se nyt roikkui uniteltan katossa discopallon tilalla.

Se oli Annun ja Unnan talviperinne. Joka talvi he ripustivat isotätiensä Adéelen ja Uldrican tekemän himmelin uniteltan kattoon kunniapaikalle, sillä niin myös heidän isotätinsä olivat tehneet. Se oli yksi niistä perinteistä, joita Värinautit eivät edes tulleet ajatelleeksi muuttavansa.